

Naivitet eller demokrati

Nils Bredsdorff's kronik i Kristeligt Dagblad d. 21 juli er præget af naivitet, intellektuel hovmod og mangel på indsigt i udenrigspolitik. Jeg skal undlade at bruge udtrykket dumhed som han selv gør, men blot fremhæve nogle kendsgerninger, som kan belyse baggrunden for regeringens beslutning om at bekæmpe Saddam Husseins styre.

Jeg har som forretningsmand besøgt Irak mere end 200 gange i perioden fra 1976 til 1990, og jeg har oplevet irakernes frygt for Saddam Hussein og hans hemmelige politi, der i øvrigt ikke var spor hemmeligt, men der var absolut ingen offentlighed omkring deres aktiviteter, og de var både politi, anklagere og dømmende myndighed og sørgede samtidig for eksekutionen af deres ufatteligt mange dødsdomme.

For det første: Demokrati er at flertallet bestemmer. Det kan være at man ikke synes at flertallet har ret, men det er konsekvensen af den demokratiske styreform. Det må Nils Bredsdorff affinde sig med.

For det andet: FN er ikke demokratisk styret. De 5 permanente medlemmer af sikkerhedsrådet - sejrherrene fra 2. verdenskrig - har veto og kan dermed omgøre en flertalsbeslutning. (Det er senest sket ved et forslag om ret milde sanktioner mod diktaturet i Zimbabwe. Rusland og Kina ville ikke gå deres åndsfælle, Robert Mugabe, i ryggen).

Der var flertal i sikkerhedsrådet og intet veto for resolution 687 (1991) og 1441 (2002). Begge resolutioner pålagde Irak at nedruste og redegøre for sine våben incl. masseødelæggelsesvåben. Irak legede kispus med FN's våbeninspektører og udviste dem af landet, når de blev for nærgående (bl. a. Rolf Ekeus og Richard Butler). Der var absolut dødvande i dokumentationen i flere år, befolkningen led mere og mere, og spædbørnsdødeligheden steg kraftigt på grund af FN's sanktioner. Efter vedtagelsen af resolution 1441 blev den svenske fhv. ambassadør Hans Blix sat i spidsen for en sidste inspektion og konkluderede, at man ikke havde fundet masseødelæggelsesvåben men at Irak heller ikke havde redegjort tilfredsstillende for destruktions af sine våben, som våbenhvileaftalen fra 1991 (resolution 687) pålagde dem.

For det tredje: Grundlovens § 19 stk. 2 betyder blot, at deltagelsen i befrielsen af Irak skal vedtages med simpelt flertal. Nils Bredsdorff er imod krigsdeltagelsen, men flertallet bestemmer.

For det fjerde: Giftgasser og biologiske våben er masseødelæggelsesvåben og betegnes undertiden som "fattigmands atomvåben". Især kemiske våben som Sarin er en relativt ustabil forbindelse, som normalt fremstilles kort før brugen. Flere typer af giftgasser kan fremstilles ved en enkel omlægning af produktionen på en gødningsfabrik. Saddam Hussein anvendte giftgasser i krigen mod Iran og ved straffeaktionen mod den kurdiske by Hallabja.

Nils Bredsdorff er modstander af USA og deres Mellemøsten politik. Det er hans demokratiske ret, og befrielsen af Irak var bestemt ikke nogen udelt succeshistorie. Havde Europa bakket mere op, havde vi også fået mere indflydelse, og skal jeg kritisere USA, må jeg påpege, at de nok har vundet mange krige, men sjældent har forstået efterfølgende at vinde freden. Det kunne vi have hjulpet med.

*Steffen Nørregaard
civilingeniør
Frisholtvej 53, Sahl
8850 Bjerringbro*